

Before and After Epistemic Democracy: A Critique of the Supposed Externality of “Correct” Public Policies and the Rehabilitation of a Strictly Voluntarist/Aggregational Approach to Elections

WALTER HORN

ABSTRACT: According to supporters of epistemic democracy, the most important virtue of democratic forms of government is that they provide the best method for determining correct public policies. On their view, this does not primarily result from the fact that any policy a democratic government enacts will reflect conjoined citizen interests and so be more likely to satisfy them, but from the fact that, as they believe Condorcet has demonstrated, majorities are more likely to get things *right* than any minority is. I argue that any such view fails to capture what is usually meant by self-government, and that, due to this critical shortcoming, epistemic rationales for democracy should be abandoned in favor of voluntaristic, aggregative theories of the kind that were popular prior to mid-20th Century objections generally claiming either that collective preference aggregations are necessarily incoherent or that pervasive injustices must result from unconstrained, and hence tyrannical, majorities.

KEY WORDS: Arrow's theorem, democratic theory, epistemic democracy, jury theorems, political philosophy, preference aggregation, tyranny of the majority, voting rules.

Prije i poslije epistemičke demokracije: kritika navodne vanjskosti “ispravnih” javnih politika i rehabilitacija strogo voluntarističkog/agregacijskog pristupa izborima

WALTER HORN

SAŽETAK: Prema zagovornicima epistemičke demokracije, najvažnija vrlina demokratskih oblika vlasti jest ta što pružaju najbolju metodu za određivanje ispravnih javnih politika. Prema njihovom mišljenju, to ne proizlazi prvenstveno iz činjenice da će bilo koja politika koju donese demokratska vlast odražavati objedinjene interese građana te stoga imati veću vjerojatnost da ih zadovolji, nego iz uvjerenja da su većine, kako vjeruju da je pokazao Condorcet, sklonije donositi *ispravne* odluke od bilo koje manjine. Tvrdim da takvo stajalište ne uspijeva obuhvatiti ono što se obično podrazumijeva pod samoupravom, te da bi se, zbog toga ključnog nedostatka, epistemička opravdanja za demokraciju trebala napustiti u korist voluntarističkih, agregacijskih teorija kakve su bile popularne prije prigovora iz sredine 20. stoljeća – prigovora koji su općenito tvrdili ili da su kolektivne agregacije preferencija

nužno nedosljedne ili da iz neograničene, a time i tiranske većine nužno proizlaze raširene nepravde.

KLJUČNE RIJEČI: Agregacija preferencija, demokratska teorija, epistemička demokracija, politička filozofija, pravila glasanja, Arrowljev teorem, tiranija većine.

Pristup temeljen na sposobnostima u filozofiji Marthe Nussbaum: između perfekcionizma i političkog liberalizma

ANA GAVRAN MILOŠ

NIRVANA RIBIĆ

SAŽETAK: Pristup temeljen na sposobnostima (PTS, *capability approach*) prihvaćen je danas kao široki okvir za procjenu kvalitete života, siromaštva i društveno-ekonomskog razvoja, ali i kao normativni okvir u području filozofije za raspravu o dobrobiti i društvenoj pravednosti. Središnje pitanje od kojeg polazi PTS jest: što su ljudi sposobni činiti i biti? Danas postoje različite verzije PTS-a, a naš cilj je rekonstruirati jednu od najpoznatijih verzija, koju nudi Martha Nussbaum. Specifičnost njezine verzije PTS-a je u tome što nudi poznatu listu središnjih ljudskih sposobnosti, na temelju koje gradi minimalnu koncepciju društvene pravednosti. Uobičajeno je razlikovati dvije faze njezine teorije: prva koja se oslanja na aristotelovski esencijalizam, te druga koja u određenoj mjeri odustaje od Aristotela i prihvaća Rawlsov politički liberalizam. Budući da u obje faze Nussbaum ne odustaje od ideje da pravednost nužno treba biti vezana uz listu središnjih ljudskih sposobnosti, u radu želimo usporediti te dvije faze i pokazati kako i u drugoj fazi Nussbaum, unatoč deklarativnom odmaku, nužno ostaje vezana uz perfekcionizam upravo zato što lista sposobnosti ostaje središnji element teorije. To također ukazuje na određene manjkavosti u pokušaju spajanja PTS-a s političkim liberalizmom, zbog čega zaključujemo da aristotelijanska faza uspješnije rješava probleme kojim je PTS kod Nussbaum prvotno motiviran.

KLJUČNE RIJEČI: Funkcioniranje, ljudsko dobro, Nussbaum, perfekcionizam, politički liberalizam, sposobnosti.

Martha Nussbaum's Capability Approach: Between Perfectionism and Political Liberalism

ANA GAVRAN MILOŠ

NIRVANA RIBIĆ

ABSTRACT: The capability approach (CA) is today widely accepted as a general framework for assessing quality of life, poverty, and socio-economic development, as well as a normative framework within philosophy for discussing well-being and social justice. The central question posed by CA is: what are people capable of doing and being? Today, different versions of CA exist, and our aim is to reconstruct one of the best-known versions, that of Martha Nussbaum. The specificity of her version lies in the fact that it offers a well-known list of central human capabilities, based on which she constructs a minimal conception of social justice. It is common to distinguish between two phases of her theory: the first, which relies on Aristotelian essentialism, and the second, which to some extent moves away from Aristotle and adopts Rawlsian political liberalism. Since in both phases Nussbaum does not abandon the idea that justice must be tied to a list of central human capabilities, we aim to compare these two phases and show how, even in the second phase, Nussbaum—despite her declarative shift—necessarily remains bound to perfectionism precisely because the list of capabilities remains the core element of her theory. This also points to certain shortcomings in the attempt to reconcile CA with political liberalism, which leads us to conclude that the Aristotelian phase more successfully addresses the problems that originally motivated Nussbaum's version of CA.

KEY WORDS: Capabilities, functioning, human good, Nussbaum, perfectionism, political liberalism.

Institucijski obrat u epistemologiji

MARKO-LUKA ZUBČIĆ

SAŽETAK: Robin McKenna institucijsku epistemologiju predstavlja kao istraživački program neidealne epistemologije posvećen istraživanju epistemičkih svojstava institucijskih sustava, pri čemu je takvo istraživanje ključno informirano evidencijom. U ovom članku odbacujem McKenninu definiciju i predstavljam alternativnu koncepciju institucijske epistemologije. Prema toj alternativnoj koncepciji, "institucijska epistemologija" je krovni naziv za obrat u fundamentalnoj epistemologiji koji preciznije obuhvaća relevantne istraživačke trendove nego što to radi McKennin naziv i definicija neidealne epistemologije. McKennina definicija nedostatna je iz dva razloga. Prvo, informiranost evidencijom nedostatna je distinkcija. Drugo, svaka moguća teorija zahtijeva određene idealizacije, a McKennina definicija neidealne epistemologije općenito ne nudi precizno ograničenje dopustivih idealizacija u epistemologiji koja je posvećena istini o znanju u stvarnom, neidealnom i složenom svijetu. Naspram McKennine koncepcije, u ovom članku predstavljam institucijsku epistemologiju kao termin koji preciznije obuhvaća nedavni obrat u fundamentalnoj epistemološkoj teoriji te predstavljam pet teza institucijske epistemologije koje ograničavaju dopustive idealizacije u teoriji spoznaje i znanja u stvarnom, neidealnom i složenom svijetu.

KLJUČNE RIJEČI: Društvena epistemologija, institucije, neidealna teorija, pluralizam, složenost.

The Institutional Turn in Epistemology

MARKO-LUKA ZUBČIĆ

ABSTRACT: Robin McKenna presents institutional epistemology as a research program within non-ideal epistemology, dedicated to investigating the epistemic properties of institutional systems, with such inquiry being crucially informed by evidence. In this article, I reject McKenna's definition and propose an alternative conception of institutional epistemology. According to this alternative conception, "institutional epistemology" is an umbrella term for a turn in fundamental epistemology that more accurately captures relevant research trends than McKenna's term and definition of non-ideal epistemology. McKenna's definition is insufficient for two reasons. First, being informed by evidence is not a sufficient distinction. Second, every possible theory requires certain idealizations, and McKenna's definition of non-ideal epistemology fails to offer a precise restriction on admissible idealizations in an epistemology that aims at truth about knowledge in the real,

non-ideal, and complex world. As opposed to McKenna's conception, this article presents institutional epistemology as a term that more accurately encompasses the recent turn in fundamental epistemological theory, and introduces five theses of institutional epistemology that limit acceptable idealizations in the theory of knowledge in the real, non-ideal, and complex world.

KEY WORDS: Complexity, institutions, non-ideal theory, pluralism, social epistemology.

Machiavelli's New Prince Caught in Drag

DAVORIN ŽAGAR

ABSTRACT: This article offers a critical reconsideration of the gendered relation between *virtù* and fortune in Machiavelli's principal political texts. In the current feminist studies on Machiavelli, this relation is perceived in either antagonistic or mimetic terms. In dialogue with both strands of feminist readings and with special attention to Pitkin's interpretation of Machiavelli, this paper seeks to bridge the democratic and feminist face(s) of Machiavelli. From a feminist and gender-disidence perspective, it then provides an alternative view of the new prince as a man in drag and examines his role in the regulation of social conflict.

KEY WORDS: Drag prince, feminism, fortune, gender, Machiavelli, Pitkin, *virtù*.

Machiavellijev novi vladar uhvaćen u drag prerusavanju

DAVORIN ŽAGAR

SAŽETAK: Ovaj članak nudi kritičko preispitivanje rodno obilježene veze između *virtù* i *fortune* u glavnim političkim tekstovima Machiavellija. U suvremenim feminističkim studijama o Machiavelliju ta se veza promatra ili kao antagonistička ili kao mimetička. U dijalogu s obama pravcima feminističkih tumačenja, uz posebno osvrtnje na Pitkininu interpretaciju Machiavellija, ovaj rad nastoji povezati demokratska i feministička lica Machiavellija. Iz feminističke perspektive i perspektive rodne disidencije rad zatim nudi alternativno viđenje novog vladara kao muškarca u drag prerusavanju te ispituje njegovu ulogu u regulaciji društvenog sukoba.

KLJUČNE RIJEČI: Drag, feminizam, fortuna, Machiavelli, Pitkin, rod, *virtù*.

Was Croatian Marxist Philosophy Important? An Outline of an Empirical Approach

**KRISTIJAN KRKAČ
IVAN DAVID DOGAN**

ABSTRACT: This article evaluates the significance of Marxist philosophy in Croatia by examining the carefully selected facts (research was carried out in 2023). These facts, while not exhaustive, primarily pertain to the most influential figures within Croatian Marxist philosophy. The assessment interpretation focuses on readily verifiable data, such as the role of these philosophers as mentors or committee members for Ph.D. theses in Marxist philosophy, their published works, citation counts, and their notable ideas. Croatian Marxist philosophy is characterized as lacking a substantial body of high-quality philosophical output, as evidenced by relatively small number of publications, citations, and notable ideas, particularly on the international level. Consequently, its overall impact is relatively minor, and their importance overstated.

KEY WORDS: Croatian Marxist philosophy, Gajo Petrović, Milan Kangrga, Nenad Mišćević, Neven Sesardić, Predrag Vranicki.

Je li hrvatska marksistička filozofija bila važna? Obris empirijskog pristupa

**KRISTIJAN KRKAČ
IVAN DAVID DOGAN**

SAŽETAK: Ovaj članak procjenjuje značaj marksističke filozofije u Hrvatskoj na temelju pomno odabranih činjenica (istraživanje je provedeno 2023. godine). Iako nisu iscrpne, te se činjenice prvenstveno odnose na najutjecajnije predstavnike hrvatske marksističke filozofije. Interpretacija procjene temelji se na lako provjerljivim podacima, kao što su uloga tih filozofa kao mentora ili članova povjerenstava za doktorske disertacije iz marksističke filozofije, njihova objavljena djela, broj citata i njihove prepoznatljive ideje. Hrvatska marksistička filozofija prikazuje se kao filozofija bez značajnijeg korpusa visokokvalitetne filozofske produkcije, o čemu svjedoče relativno malen broj publikacija, citata i prepoznatljivih ideja, osobito na međunarodnoj razini. Posljedično, njezin je ukupni utjecaj relativno malen, a njezina važnost precijenjena.

KLJUČNE RIJEČI: Gajo Petrović, hrvatska marksistička filozofija, Milan Kangrga, Nenad Mišćević, Neven Sesardić, Predrag Vranicki.

Empathy, Sympathy, and Compassion: Navigating the Landscape of Emotional Resonance

PIA VALENZUELA

ABSTRACT: Positive social interactions are crucial for our well-being. According to Fredrickson, the key to these interactions is positivity resonance, a form of positive emotional resonance that requires shared positive emotions, mutual care, and psychophysical synchrony. To achieve this, we must recognise emotions and have a fundamental ability to perceive others. Arnold's research delves deeper into emotional reverberation, suggesting that emotional contagion arises merely from shared emotions. Empathy, sympathy, and compassion, instead, are all forms of emotional resonance that require a dynamic understanding of others' emotions. As humans, we can interpret both our own and others' emotional experiences, although there is some confusion between empathy and sympathy. While the two concepts may seem similar, psychologists and phenomenologists aim to clarify their essential differences. Sympathy is a positive emotion that highlights our affective consciousness and capacity for social cognition. This article argues that positive emotional resonance (Fredrickson's notion of love) is sympathy's psychophysiological scaffolding or counterpart. It also argues the ethical dimension of sympathy and compassion since we can foster them through moral decisions and habituation. Ultimately, it highlights the impact of sharing positive emotions on interpersonal interactions.

KEY WORDS: Barbara Fredrickson, compassion, emotional resonance, empathy, Magda Arnold, positive emotion, sympathy.

Empatija, simpatija i suosjećanje: snalaženje u krajoliku emocionalne rezonancije

PIA VALENZUELA

SAŽETAK: Pozitivne društvene interakcije ključne su za našu dobrobit. Prema Fredrickson, središnji element takvih interakcija jest rezonancija pozitivnosti – oblik pozitivne emocionalne rezonancije koji zahtijeva dijeljenje pozitivnih emocija, uzajamnu brigu i psihofizičku sinkroniju. Kako bismo to postigli, moramo prepoznati emocije i imati temeljnu sposobnost percipiranja drugih. Arnoldina istraživanja dublje razmatraju emocionalnu reverberaciju te sugeriraju da emocionalna zaraza proizlazi isključivo iz dijeljenja emocija. Empatija, simpatija i suosjećanje, nasuprot tome, predstavljaju oblike emocionalne rezonancije koji zahtijevaju dinamičko razumijevanje tuđih emocija. Kao ljudi sposobni smo tumačiti vlastita i tuđa emocionalna iskustva, premda često dolazi do zbrke između empatije i simpatije. Iako se ti pojmovi mogu činiti sličnima, psiholozi i fenomenolozi nastoje razjasniti

njihove temeljne razlike. Simpatija je pozitivna emocija koja ističe našu afektivnu svijest i sposobnost za socijalnu spoznaju. U ovom se članku tvrdi da je pozitivna emocionalna rezonancija (Fredricksonino shvaćanje ljubavi) psihofiziološka osnova ili pandan simpatiji. Također se ističe etička dimenzija simpatije i suosjećanja, jer ih je moguće poticati moralnim odlukama i navikavanjem. Na kraju, članak naglašava utjecaj dijeljenja pozitivnih emocija na međuljudske odnose.

KLJUČNE RIJEČI: Barbara Fredrickson, empatija, emocionalna rezonancija, Magda Arnold, pozitivna emocija, simpatija, suosjećanje.